

ἀλλὰ τρυφερὸς, καὶ τὸ πάχος του πιγάζει ἐκ τῆς ἐν εἶδει κολεῦ βάσεως τῶν διαφόρων φύλλων, αἵτινες περιέχονται ἢ μίξ ἐντὸς τῆς ἄλλης ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ χιτῶνες τοῦ κρομμύου.

Ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς τοῦ γυμνοῦ τούτου στίπου φύονται τὰ φύλλα 8 ἕως 10 τὸν ἀριθμὸν, ἔχοντα μῆκος μὲν 6—9 ποδῶν, πλάτος δὲ 1 μέχρι 2 ποδῶν. Τὰ μέγιστα ταῦτα φύλλα ἔχουσιν ἄκρα ἀκέραια, καὶ εἰσὶ λεῖα καὶ ραιδροπράσινα, τὸ δὲ ἐν τῷ κέντρῳ νεώτερον αὐτῶν κατὰ μῆκος σπειροειδῶς τετυλιγμένον. Ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ φυλλώματος τούτου ἐξέρχεται μέγας ἀνθοφόρος ποδίσκος, ὅπως ὁ σκάπος εἰς τοὺς Ἰακίνθους, φέρων πολυάριθμα ἄνθη ἐπιφυᾶ κεκρυμμένα ὑπὸ σπαθοειδεῖς ἐπαλλήλους φολίδας, καὶ ἀποτελοῦντα στάχυν κωνικὸν φολιδωτὸν καὶ πορφυρόχρουν. Πᾶσα φολίς τοῦ στάχυνος τούτου, οὔσα ὡσειδῆς ὀξυκατάληκτος καὶ ξανθοκοκκίνου χρώματος, καλύπτει πέντε περίπου ἄνθη, καὶ καταπίπτει μετὰ τὴν ἀνάπτυξίν των.

Τὰ ἄνθη ταῦτα σύγκεινται ἐξ ἑνὸς περιανθίου βιθίως διμεροῦς οὔτινος ὁ ἐξωτερικὸς καὶ μεγαλύτερος λεβὴς διαιρεῖται κατὰ κερύφως εἰς πέντε ὀδόντας, ὁ δὲ ἐσωτερικὸς καὶ βραγύτερος εἶναι ἀκέραιος, κοῖλος, καὶ σχεδὸν σφηνοειδῆς. Ἐκ στημόνων ἕξ, ὧν οἱ ἀνδρῆες γραμμοειδεῖς· (ἐκ τούτων δὲ τῶν στημόνων πέντε μὲν ἐξαμβλοῦνται εἰς τὰ κατώτερα ἄνθη, εἰς δὲ μόνον εἰς τὰ ἀνώτερα, ὥστε τὰ μὲν πρὸς τὴν βᾶσιν ἄνθη ἔχουσιν ἕνα μόνον στημόνα, τὰ δὲ πρὸς τὴν κορυφὴν πέντε). Ἐκ μιᾶς ὠοθήκης κειμένης ὑπὸ τὸ περιάνθιον, ἐπιμήκουσ, τριγώνου, τριγώρου, σφουρῆς στύλον κυλινδρικόν, τελευτῶντα εἰς στίγμα ὡσειδῆς, ἀμυδρῶς ἐξάγωνον.

Ὁ καρπὸς τῆς Βανανέας εἶναι σαρκώδης ἔχων 5 μέχρις 8 δακτύλων μῆκος, ὑπόκυρτος, ἀμυδρῶς τριγώνος, καὶ πρὸ μὲν τῆς ὀριμάνσεως πράσινος κατὰ δὲ τὴν ὀριμάνσιν κίτρινος. Ἐκαστος δὲ στάχυν φέρει 80 ἕως 100 βανάνας ἀνά 5—6 σπονδυλοειδῶς πως κειμένας.

Αἱ βανάναι δυσκόλως ὀριμάνουσιν ἐπὶ τῆς Βανανέας, ἀλλὰ κόπτονται καὶ κρεμῶνται ἢ τίθενται ἐπὶ τούτῳ ἐντὸς ἀγύρων· καὶ πρὸ μὲν τῆς ὀρι-

Βανανία ἢ Παραδείσιος (Musa Paradisiaca Lin.)
ἐν ἀνθήσει καὶ καρποφορία.

μάνσεως εἶναι ἀνούσιαι καὶ ἀμυλώδεις, ὥστε δὲν τρώγονται ἐὰν δὲν ψθῶσι καὶ ἀρτυθῶσιν· ὅταν δὲ ὀριμάνουσιν, τὸ ἐν αὐταῖς ἀμυλον μεταβάλλεται εἰς σάκχαρ, συγγρόνως δὲ ἀναπτύσσεται ἰδιάζον τι καὶ ἐξίσκιον ἀρώμα. Ὅλον τὸ ἐντὸς τοῦ καρποῦ εἶναι ὡς μάζα τις ὑποκύτρινος βιουτυρώδης, εὐχυμος, ἀνευ σπερμάτων, ἰνῶν, ἢ σκληρότητός τινος, καὶ κατάλληλος πρὸς τροφήν, καὶ τῶν νεπίων ἄτινα δὲν ἀπέκτησαν ὀδόντας, καὶ τῶν γερόντων οἵτινες τοὺς ἔχουσιν· εἶναι τέλος εἰς τῶν περιζητήτων καρπῶν, ἐν τῶν λαμπροτέρων δώρων τῆς φύσεως. Παρατηρήθη ὅτι ἡ γεῦσις τῶν καλῶς ὀρίμων βανανῶν εἶναι συγγενεῖουσα καὶ μεσάζουσα πρὸς ὅλα τὰ γνωστὰ εἶδη τῶν καρπῶν, ἰδίως δὲ τὰ καλὰ μήλα, τὰ ἄπικα, τὰ βοδάκινα καὶ τὰ ἀρμενιακὰ μήλα, ὥστε ὁ βανανοφάγος δύναται διὰ τῆς φαντασίας ν' ἀναπληροῦ κάπως ὑλικῶς τὴν ἔλλειψιν τούτων τῶν καρπῶν.

Εἰς πολλὰς ἐντὸς τῶν τροπικῶν χώρας οἱ μὴ εἰ-